

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 98.890 van 17 september 2000
in de zaak A. 92.517/XIV-4119.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat R. BELDERBOSCH,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Belgiëlei 15B, bus 10

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 8 juni 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 december 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 23 juni 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 juni 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat R. BELDERBOSCH verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is in België binnengekomen op 26 augustus 1999 en heeft zich op dezelfde dag vluchteling verklaard. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoekster gebruik van het R., met behulp van een tolk.

1.2. Op 13 december 1999 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 december 1999 tot weigering van verblijf luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 1 februari 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de R. taal machtig is.

Betrokkene, een XXX staatsburger van R. origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal problemen te hebben gekend in K. (XXX) omwille van de professionele activiteiten van haar echtgenoot. Betrokkenes echtgenoot zou in november 1996 een betrekking hebben gevonden bij de stadsdienst van D. als hoofdarchitect verantwoordelijk voor het afleveren van bouwvergunningen. Hierbij zou hij in aanraking zijn gekomen met T. die zich in K. opnieuw kwamen vestigen. Begin februari 1997 zou betrokkenes echtgenoot thuis telefoon hebben gekregen van zijn baas (regioverantwoordelijke), K., die hem zou gezegd hebben dat bepaalde mensen naar hem zouden komen en dat hij ze moest helpen. Het zou om T. zijn gegaan uit S.. Betrokkenes echtgenoot zou deze mannen reeds kennen aangezien hij hen reeds in het verleden een bouwvergunning had geweigerd en zou opnieuw geweigerd hebben hen te helpen. K. zou hierop bij betrokkene thuis zijn gekomen op 22 februari 1997 waarop hij met betrokkenes echtgenoot een woordenwisseling zou hebben gehad. Betrokkenes echtgenoot zou hierbij bedreigingen hebben ontvangen van zijn baas. Sindsdien zou betrokkenes echtgenoot op zijn werk regelmatig geconfronteerd zijn met controles om na te gaan of hij geen regels overtrad. Het werk van betrokkenes echtgenoot zou hierdoor erg bemoeilijkt worden. Betrokkenes echtgenoot zou regelmatig met T. die grond opeisten zijn geconfronteerd. Eind mei 1998 zou betrokkenes man in aanraking zijn gekomen met een T., B., die zich de grond van

een vrouw had toegeëigend. Deze vrouw zou bij betrokkene man een klacht hebben ingediend. In de zomer van 1998 zouden twee T. bij betrokkene thuis zijn langsgekomen. Ze zouden haar eerst hebben gevraagd waarom haar man hen niet wilde helpen waarna ze betrokkene zouden hebben bedreigd (door het tonen van een pistool). Betrokkene zou klacht hebben willen neerleggen maar haar echtgenoot zou gezegd hebben dat het geen nut had aangezien het hoofd van de plaatselijke politie, B., onder één hoedje speelde met de T. mafia. Na dit incident zouden er geen concrete voorvallen meer zijn gebeurd tot januari 1999. Tussen januari 1999 en maart 1999 zouden ze dreig telefoons hebben gekregen van mannen met een T. accent. Eind april 1999 zou betrokkene op haar werk zijn gebeld door de buurvrouw dat ze haar zoontje niet meer zag. Betrokkene zou naar de politie zijn gegaan om dit aan te geven maar de politie zou hem reeds hebben teruggevonden. Hij zou de straat alleen hebben overgestoken en eventjes aan de waakzaamheid van de buurvrouw die op hem paste zijn ontsnapt. Eind mei 1999 zou betrokkene huis door de politie doorzocht zijn geweest op verdenking van het ontvangen van smeergeld (800 \$) van T.. Naar aanleiding hiervan zou betrokkene contact hebben opgenomen met een advocaat, R. N.. Die zou haar hebben aangeraden om ontslag te nemen op haar werk. Aangezien betrokkene nachtwerk moest doen zou zij kwetsbaar zijn voor politieintimidatie. Betrokkene zou dit advies hebben opgevolgd en zou tot groot genoegen van haar baas ontslag hebben genomen. Betrokkene zou immers al sinds 1997 problemen hebben gekend op haar werk. Ze zou begin maart 1997 door haar baas gedegradeerd zijn geweest. Betrokkene trekt een verband tussen deze vermeende feiten en de vermeende problemen van haar echtgenoot aangezien haar baas haar ooit eens zei dat betrokkene man steekpenningen ontving en dat hij hierdoor geen problemen wilde. Betrokkene zou hierdoor pesterijen van haar baas hebben moeten ondergaan en zou gedegradeerd zijn geweest. Ze zou hiertegen klacht hebben ingediend bij haar vakbond maar zou geen concrete resultaten hebben behaald. Midden juni zou de politie zijn teruggekomen met een document dat ze beiden moesten ondertekenen dat hen het bevel gaf de stad niet te verlaten. De politie zou dit hebben gestaafd met de melding dat er voldoende bewijzen waren dat betrokkene echtgenoot smeergeld aannam. Na de ondertekening van dit document zou betrokkene de telefoondraden hebben uitgetrokken en zich thuis hebben verscholen. Op 3 augustus 1999 zou betrokkene echtgenoot bebloed thuis zijn gekomen van zijn werk. Hij zou rond 22 uur door onbekenden zijn aangevallen in de buurt van zijn huis. Hij zou geen klacht hebben neergelegd en onbetaald verlof hebben genomen. Enkele dagen later zou betrokkene naar M. B., een lid van de O. (speciale politiebrigade) in K. hebben gebeld. Hij zou hen gezegd hebben naar K. te komen. Op 16 augustus 1999 zou betrokkene dan met haar zoon maar zonder haar man (om geen argwaan te wekken) naar K. zijn vertrokken. M. B. zou haar hebben aangeraden naar België te trekken. Ze zou met haar zoon op 23 of 24 augustus 1999 uit K. zijn vertrokken om op 26 augustus 1999 in België aan te komen waar ze dezelfde dag een asielaanvraag indiende. In België zou ze eind december 1999 hebben vernomen dat haar man vermist was. In januari 2000 zou zij van haar schoonmoeder een briefje gekregen hebben waarbij het medisch attest van haar echtgenoot dd. 4 augustus 1999 en een politieattest over de verdwijning van haar echtgenoot dd. 20 september 1999.

Betrokkene was niet in het bezit van een geldig paspoort. Wel heeft ze de volgende documenten voorgelegd op het Commissariaat-generaal : rijbewijs, huwelijks- en geboorteakte, medisch attest, document van de politie van D., overlijdensakte van haar ouders, werkboekje en diploma.

Vooreerst dienen een aantal tegenstrijdigheden te worden opgemerkt tussen de verschillende verklaringen van betrokkene (Dienst Vreemdelingen zaken, Commissariaat-generaal). Zo zegt betrokkene voor de Dienst Vreemdelingen zaken dat haar echtgenoot sinds november 1997 de functie van hoofdarchitect bekleedde (Verhoorverslag Dienst Vreemdelingen zaken, p.12). Voor het Commissariaat-generaal situeerde ze dit moment in november 1996 (Commissariaat-generaal, p.2). Ook zei ze voor de Dienst Vreemdelingen zaken dat ze het slachtoffer werd van dreig telefoons vanaf eind mei, begin juni 1999 (supra, p.12). Voor het Commissariaat-generaal sprak ze van januari 1999 (supra, p.6). Voor het Commissariaat-generaal had betrokkene het over een huiszoeking door de politie eind mei 1999 naar aanleiding van een valse klacht over corruptie (supra, p.7). Voor de Dienst Vreemdelingen zaken heeft betrokkene over dit politie-optreden niet gesproken aangezien andere asielzoekers haar dit zouden hebben afgeraden. Ook over haar problemen op haar werk heeft ze op het Commissariaat-generaal niets gemeld. Er kan echter van een kandidaat-vluchteling verwacht worden dat hij of zij vanaf de

aanvang van de procedure, namelijk het onderhoud voor de Dienst Vreemdelingen zaken een volledige en openlijke medewerking verleent. Het is dan ook niet aannemelijk dat zulke essentiële en recente elementen niet vermeld zouden worden op de Dienst Vreemdelingen zaken. Voor de Dienst Vreemdelingen zaken zei betrokkene verder dat ze in juli 1999 de politiechef B. had aangesproken over de dreigtelefoons (supra, p.13). Voor het Commissariaat-generaal zei betrokkene dan weer dat ze nooit een poging had ondernomen om naar de politie te gaan. Ze zou haar man wel hebben gesuggereerd dat ze misschien beter naar B. zouden gaan maar haar man zou geantwoord hebben dat het zinloos was aangezien B. onder één hoedje met de T. speelde (supra, p.5-6). Betrokkene situeert het incident met B. voor de Dienst Vreemdelingen zaken eind mei 1999 (supra, p.12), terwijl ze voor het Commissariaat-generaal de datum van midden mei 1998 aangaf (supra, p.11). Omwille van al deze tegenstrijdigheden kan ernstig worden getwijfeld aan de waarachtigheid van betrokkenes beweringen.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat de problemen die betrokkene aanhaalt als aanleiding de professionele bezigheid van haar echtgenoot hebben. Betrokkenes echtgenoot zou de wet wensen na te leven wat op verzet zou hebben gestuit van T. die zich op illegale wijze zouden hebben willen vestigen. Betrokkenes echtgenoot zou hierdoor problemen hebben gehad met T. die op steun konden rekenen van de politie en zijn baas waardoor betrokkene op zijn werk met allerlei controles zou zijn geconfronteerd en er valselijk van beschuldigd zou zijn steekpenningen aan te nemen. Ook al zou betrokkenes echtgenoot een etnische R. zijn en zou hij problemen hebben gehad met T., toch betreft het hier in hoofdzaak gemeenrechtelijke problemen. Er kan hieruit dus worden afgeleid dat betrokkenes problemen zich bevinden op het gebied van de professionele activiteit van haar man en dat ze niet rechtstreeks voortvloeien uit de etnie, religie, nationaliteit, politieke groep of toebehoren aan een sociale groep van betrokkene of haar echtgenoot. Betrokkene stelt eerder dat ze niet kan rekenen op hulp van de politie, integendeel dat deze de T. zelfs steunde door haar echtgenoot juridisch te vervolgen.

Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene en haar echtgenoot op geen enkel moment een klacht hebben neergelegd naar aanleiding van hun problemen. De reden hiervoor is dat betrokkenes man vermoedens had dat de plaatselijke politiechef, B., meeheulde met de T.. Een vermoeden dat gebaseerd is op geruchten en waarover betrokkene geen concrete gegevens kan aanbrengen. Gezien zijn hoge positie binnen de administratie die vele verantwoordelijkheden inhield, kan verwacht worden dat betrokkenes echtgenoot op een hoger niveau klacht zou hebben kunnen neerleggen. Ook over het twijfelachtige gedrag van K. kon verwacht worden dat betrokkenes echtgenoot bij de controlerende overheid van de dienst waar hij werkte zijn beklag had kunnen maken. Wat betreft het onderzoek door de politie waar betrokkene en haar echtgenoot het slachtoffer van zouden zijn geweest, namelijk de huiszoeking, lijkt deze niet disproportioneel te zijn ten opzichte van de aanklacht van omkoperij die tegen betrokkenes echtgenoot liep.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de R. immers 60% van de populatie van de K. vormen (XXX Country Assessment, april 1998). Bijkomend kan er uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt opgemaakt worden dat het net de T. zijn die klagen over discriminerende acties vanwege de R. meerderheid (1999 Country Reports on Human Rights Practices, U.S. Department of State, February 25, 2000, p.31-32; Ethnic splits in Crime a, The International Institute for Strategie Studies, 10 december 1999). Het is bijgevolg ongeloofwaardig dat etnische R. zich op geen enkele manier zouden kunnen beroepen bij de overheid tegen onwettelijke gedragingen van de T. minderheid en dat de T. in zulke mate het gerechtelijk apparaat zouden kunnen beïnvloeden dat betrokkenes echtgenoot op geen enkele wijze op een eerlijk proces zou kunnen rekenen.

Wat de verdwijning van betrokkenes zoon betreft, uit betrokkenes relaas blijkt absoluut niet dat hier sprake is van kwaad opzet. Haar buurvrouw zou haar zoontje uit het oog hebben verloren en de politie zou hem meegenomen hebben omdat hij alleen de straat opliep. Bovendien dient ook opgemerkt te worden dat betrokkene dit element niet aanhaalde op de Dienst Vreemdelingen zaken, niettegenstaande het hier om een recent incident ging.

Wat betrokkenes documenten betreft, hierover dient opgemerkt te worden dat de meeste van haar documenten enkel haar identiteit staven en dus niet van die aard zijn om de bovenstaande argumenten te wijzigen. Betrokkene legt bijkomend twee documenten

neer ter staving van haar vluchtrelaas (medisch attest en attest van de politie). Betrokkene stelde op het Commissariaat-generaal dat zij deze documenten had gekregen van haar schoonvader die deze had opgestuurd in januari 2000. Uit de brief van betrokkene's advocaat, Els Van Heusden, blijkt echter dat zij tijdens het interview al op de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit was van deze documenten, maar dat ze deze niet had afgegeven omdat er niet expliciet naar gevraagd werd.

Verder dient er opgemerkt te worden dat betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde dat ze een politieattest had in verband met de kortstondige verdwijning van haar kind, terwijl uit het document blijkt dat het in verband met de verdwijning van haar man is. Zij zijn dus niet van die aard om bovenstaande beslissing te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 13 december 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(. . .) . " .

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij volgend middel uiteenzet :

"MIDDELEN TOT NIETIGVERKLARING

Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing wordt allereerst gemotiveerd door de overweging dat er een aantal tegenstrijdigheden zouden zijn tussen de verschillende verklaringen van verzoekster.

Zo wordt om te beginnen naar voor gebracht dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou gezegd hebben dat haar echtgenoot sinds november 1997 de functie van hoofdarchitect bekleedde (Verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken p.12), terwijl ze voor het Commissariaat-generaal dit moment situeerde in november 1996 (Commissariaat-generaal, p.2).

Verzoekster heeft zich bij het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken van datum vergist, wat niet onbegrijpelijk is wanneer men voor het eerst het relaas van feiten doet.

Verder brengt de bestreden beslissing naar voor dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou gezegd hebben dat zij slachtoffer werd van dreig telefoons

vanaf eind mei, begin juni 1999 (DV, p.12), terwijl ze voor het Commissariaat-generaal sprak van januari 1999 (CGVS p.6).

Verzoekster merkt op dit punt op dat zij tijdens deze episode van het interview voor het Commissariaat-generaal in de war was geraakt, maar dat er op dat ogenblik een bijzonder verwarde dialoog is geweest op het vlak van de chronologie, zoals toch duidelijk blijkt uit de vragen en antwoorden die toen werden geformuleerd :

'Wanneer gebeurd? (telefoneren naar advocaat R. N.). Eind mei 1999

'Wat erna gebeurd? tijdje stil. Januari tot maart 1999

'Dus tussen zomer 1998 en januari 1999 niets concreets? Neen

'Wat dan vanaf januari 1999? Dreig telefoons

'...' (p.6 CGVS)

Er wordt m.a.w. op een verwarde manier van voor naar achter gesprongen in de chronologie, en er worden overlappende periodes hernomen, wat voor gevolg had dat verzoekster de gebeurtenissen relatief t.o.v. mekaar gesitueerd heeft, en zich in de absolute tijdsbepaling vergist heeft.

Verder wordt de bestreden beslissing gemotiveerd door de overweging dat verzoekster het voor het Commissariaat-generaal had over een huiszoeking door de politie eind mei 1999, n.a.v. een valse klacht over corruptie (CGVS), terwijl zij voor de Dienst Vreemdelingenzaken over dit politieoptreden niet gesproken heeft aangezien andere asielzoekers haar dit zouden hebben afgeraden.

Verzoekster heeft deze omissie voor de Dienst Vreemdelingenzaken meteen bij de aanvang van haar interview voor het Commissariaat-generaal rechtgezet en verklaard (p.2 CGVS).

Het is begrijpelijk dat verzoekster haar echtgenoot niet meteen in een slecht daglicht wil stellen, en aarzelt om te vertellen dat de politie hem van corruptie verdacht, ook al zou het om een valse klacht gaan.

Verder wordt de bestreden beslissing gemotiveerd door de overweging dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken zou gezegd hebben dat zij in juli 1999 de politiechef B. had aangesproken over de dreig telefoons (DV, p.13), terwijl zij voor het Commissariaat-generaal zou gezegd hebben dat ze nooit een poging had ondernomen om naar de politie te gaan, en zij haar man wel zou hebben gesuggereerd dat ze misschien beter naar B. zouden gaan, waarop haar man zou geantwoord hebben dat het zinloos was, aangezien B. onder één hoedje met de T. speelde (CGVS, p.5-6).

Verzoekster brengt hiertegen in dat zij persoonlijk contact heeft genomen met de chef van de politie maar werd afgescheept, zoals zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verhaalde, maar dat anderzijds zij noch haar echtgenoot stappen hebben ondernomen om formeel de politie in te schakelen en klacht neer te leggen, zoals zij op het Commissariaat-generaal verklaarde.

Ten slotte wordt de bestreden beslissing, op het vlak van tegenstrijdigheden, gemotiveerd door de overweging dat verzoekster het incident met B. voor de Dienst Vreemdelingenzaken eind mei 1999 situeerde (DV, p.12), terwijl ze voor het Commissariaat-generaal de datum van midden mei 1998 aangaf (CGVS, p.11).

Verzoekster brengt hiertegen in dat, wanneer ze op de Dienst Vreemdelingenzaken verhaalde dat midden mei 1999 er een T. was, B. genaamd, die een huis was beginnen te bouwen, zij heeft willen zeggen dat er op dat ogenblik sprake was van het proces dat de echtgenoot van verzoekster tegen B. had ingespannen, en uiteraard niet van het bouwen van een huis op gronden van de stad en van een buurvrouw, gezien volgens de verklaring van verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken het proces reeds plaatsvond eind mei 1999.

Wanneer verzoekster aldus voor het Commissariaat-generaal over problemen met deze B. spreekt midden mei 1998, dan wordt de voorgeschiedenis van het proces bedoeld.

Verzoekster meent dat de meeste tegenstrijdigheden die haar worden aangewreven, na enige analyse slechts schijnbaar tegenstrijdig zijn.

Verder wordt de bestreden beslissing ook gemotiveerd door de overweging dat ook al zou de echtgenoot van verzoekster een etnische R. zijn, en problemen hebben gehad met de T., dit in hoofdzaak gemeenrechtelijke problemen betrof die niet zouden kunnen worden aangeknoopt bij de criteria van de Conventie van Genève.

Uit het gehele relaas van verzoekster, zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal, blijkt echter duidelijk dat het plichtsgevoel van de echtgenoot van verzoekster en zijn trouw aan de wetgeving, die uiteraard de protectie

inhoudt van de gevestigde grondrechten van de R. in de K., door de T. als een obstakel werd gezien voor hun herinbezitname van deze gronden.

De grond van de moeilijkheden van verzoekster en haar echtgenoot betreft dus de etnische tegenstelling tussen T. en R., en men kan dus stellen dat de echtgenoot van verzoekster en zijzelf een vervolging door medeburgers ondervonden.

Daarbij wenst verzoekster te benadrukken dat de Conventie van Genève of het handboek van het Commissariaat-generaal niet vereisen dat de vervolging uitgaat van de overheid, maar dat vervolging door medeburgers of bepaalde groepen eveneens kan gelden, indien de overheid geen bescherming kan of wil bieden (Jean BOSSUYT: De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève (1951) in 'Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar rechten', p.32, Cahier nr. 7 van de Liga voor de Mensenrechten vzw., Kluwer Rechtswetenschappen, Antwerpen, 1988).

De bestreden beslissing wordt ten slotte gemotiveerd door de overweging dat verzoekster stelde dat zij niet kon rekenen op hulp van de politie, en dat integendeel de politie de T. zelfs steunde door haar echtgenoot juridisch te vervolgen, terwijl verzoekster en haar echtgenoot op geen enkel moment een klacht hebben neergelegd n.a.v. hun problemen en de bestreden beslissing hierbij opmerkt dat verwacht zou kunnen worden dat hij op hoger niveau dan die van de plaatselijke politiechef, B., klacht zou hebben kunnen neerleggen.

Verzoekster merkt hiertegen op dat uit landeninformatie die op het Commissariaat-generaal zelf beschikbaar is (Country Assessment 01/04/98, nr.7.21, als stuk bijgevoegd) blijkt dat het ondermijnen van de autoriteit van de regering in de XXX, specifiek in de K., zeer ernstig was, en dat in 1996 de centrale regering in Kiev institutionele controle over het schiereiland miste, en dat naar algemeen werd aangenomen de autoriteiten op de K. gecompromitteerd waren door banden met georganiseerde criminele elementen, en dat zelfs in 1996 de centrale regering de procureur van de K. en de leiding van de lokale politie verving omdat zij niet in staat waren om de geweldsmisdaden tegen te gaan, daarbij inbegrepen het falen om ook maar één van de vijfendertig veronderstelde contractmoorden die in 1995 werden begaan, op te lossen.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben dus op zeer begrijpelijke wijze geoordeeld dat zij niet bij de politie moesten aankloppen voor bescherming of gerechtigheid.

Om al deze redenen is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.";

2.2. Overwegende dat verzoekster in haar middel aanvoert dat de bestreden beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht; dat de motivering van de bestreden beslissing volgende elementen bevat :

- tegenstrijdigheden tussen de verschillende verklaringen van verzoekster : de datum dat haar echtgenoot de functie van hoofdarchitect opnam; de datum waarop ze last kreeg van dreigtelefoons; de contactname met de politiechef B.; het tijdstip van het incident met B.,
- het niet volledig en openlijk medewerking verlenen van verzoekster tijdens de asielprocedure : het verzwijgen van feiten tijdens het verhoor op de dienst vreemdelingenzaken, -de problemen die verzoekster zou hebben gekend werden veroorzaakt door de professionele activiteiten van haar man. Het betreft in hoofdzaak gemeenrechtelijke problemen zodat ze niet rechtstreeks voortvloeien uit de etnie, religie, nationaliteit, politieke groep of toebehoren aan een sociale groep,
- het ontbreken van een klacht bij de politie omdat de politiechef zou meegeheuld hebben met de T. en de ongeloofwaardigheid van het feit dat verzoeksters echtgenoot dan geen klacht op een hoger niveau heeft ingediend, gelet op zijn functie. De huiszoeking is bovendien niet disproportioneel ten opzichte van de aanklacht van omkoperij,

-in de K. vormt de R. bevolkingsgroep de meerderheid en klagen de T. er van discriminatie door de R.. Het is ongeloofwaardig dat verzoekster en haar echtgenoot geen beroep zouden kunnen doen op de overheid tegen onwettelijke gedragingen van de T. tegenover hen,
-de verdwijning van verzoeksters zoontje : er blijkt hier geen kwaad opzet in het spel te zijn en bovendien vermelde verzoekster dit incident niet op de dienst vreemdelingenzaken,
-de voorgelegde documenten zijn niet van aard de gemaakte vaststellingen te wijzigen;
- op grond van de voorgaande motieven wordt de asielaanvraag bijgevolg bedrieglijk en ongegrond wordt geacht;

Overwegende dat verzoekster hier in haar verzoekschrift volgende zaken tegenoverstelt :

- de vergissing in de datum dat haar echtgenoot begon te werken als hoofdarchitect is een loutere vergissing naar aanleiding van de eerste keer dat zij het relaas diende te doen. Verzoekster kwam het land binnen op 26 augustus 1999 en werd op 26 oktober 1999 onderworpen aan een eerste verhoor op de dienst vreemdelingenzaken. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het feit dat verzoekster zodanig in de war was doordat zij toen de eerste keer haar relaas diende te doen over de redenen van haar vlucht. Op twee maanden heeft men voldoende tijd om alle verschrikkingen van een vlucht te boven te komen en alle feiten eens op een rijtje te zetten;
- de vergissing in de begindatum van de dreigtelefoons is te wijten aan de verwarrende vraagstelling tijdens het verhoor. Zij was in de war geraakt; dat met betrekking tot de vraagstelling tijdens het verhoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de volgende zaken worden genoteerd in het verhoorverslag :

"dus nooit poging ondernomen naar politie te gaan? Neen. Kon KV elders klacht neerleggen? KV had gebeld naar R. N. (hoger niveau: advocaat), om te vragen wat te doen; zei: van laag naar hoog maar kan niets doen (was naar aanleiding van huiszoeking) wanneer gebeurd? eind mei 99
wat erna gebeurd? tijdje stil, januari tot maart 99 dus tussen zomer 98 en januari 99
niets concreet? neen
wat dan vanaf januari 99? dreigtelefoons";

dat gelet op de context waarin de vragen werden gesteld moeilijk kan volgehouden worden dat de vraagstelling van een dusdanige verwarrende aard was dat verzoekster er de kluts bij zou kwijt raken; dat het verweer van verzoekster tegenover de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen niet overtuigt; dat met betrekking tot het niet-vermelden van de aanklacht tegen haar echtgenoot, stelt verzoekster dat haar, naar aanleiding van het verhoor op de dienst vreemdelingenzaken, was afgeraden door andere asielzoekers, dat zij dit zou vertellen; dat in casu de vervolging door de politiediensten van XXX, meer bepaald van de K., het hoofdmotief uitmaakt van de vlucht van verzoekster; dat zij op geen enkel ogenblik kon rekenen, luidens haar verklaringen, op deze overheidsdienst; dat het dan ook des te merkwaardiger is dat zij het voorval met haar echtgenoot, de beschuldiging van corruptie, niet vermeld heeft tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat het verweer van

verzoekster dat zij dit deed op aanraden van andere vluchtelingen hieraan niets afdoet; dat het één van de belangrijkste elementen is om haar vluchtverhaal te staven dat zij tijdens het eerste verhoor verzwijgt; dat er mag worden verwacht dat een kandidaat-vluchteling, zoals verzoekster er één is, zijn volledige en openlijke medewerking aan de behandeling van zijn asielaanvraag geeft; dat dit in casu niet het geval is geweest, zodat terecht tot de conclusie, met betrekking tot dit punt, in de bestreden beslissing gekomen kon worden; dat verzoekster stelt dat zij persoonlijk contact heeft opgenomen met de politiechef maar werd afgescheept zoals zij verklaarde op de dienst vreemdelingenzaken, maar dat zij en haar echtgenoot formeel geen stappen hebben ondernomen, zoals zij op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde; dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster heeft verklaard dat zij nooit een poging heeft ondernomen om naar de politie te gaan om een klacht in te dienen, omdat de politie onder een hoedje speelde met de T.; dat tijdens het eerste verhoor verzoekster evenwel verklaarde dat zij contact had opgenomen met B., de politiechef, die haar had aangeraden verdraagzamer te zijn tegenover de T.; dat er in casu dus wel een tegenstrijdigheid in de verklaringen kan worden waargenomen als verzoekster enerzijds stelt dat zij nooit enige stappen heeft ondernomen bij de politie en anderzijds stelt dat zij de politiechef heeft opgezocht met de bedoeling iets tegen de problemen met de T. te doen; dat met betrekking tot de problemen met B. stelt verzoekster dat zij het tijdens het verhoor op de dienst vreemdelingenzaken had over het proces tegen deze persoon, terwijl zij het tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had over de problemen die aan het eigenlijke proces voorafgingen; dat tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster hierover het volgende verklaarde: "Ongeveer midden mei 1999 was er een T., B. genaamd (een maffia-lid), die een huis was beginnen bouwen. Een deel van de grond waarop hij bouwde behoorde aan de stad toe en hij beging dus een onwettige praktijk. ... Het proces vond plaats eind mei 1999. Maar de T. verscheen niet op zijn proces"; dat tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster echter verklaarde dat het een voorval was dat dateerde van midden mei 1998; dat hoe het ook zij, het relaas en de weerlegging van de vastgestelde tegenstrijdigheden door verzoekster niet geloofwaardig lijken : enerzijds kan men opmerken dat er een proces wordt ingespannen waar nauwelijks twee weken later reeds uitspraak wordt gedaan, anderzijds schijnt verzoekster een periode van een jaar en van enkele weken te verwarren met elkaar; dat voorts verzoekster opwerpt dat de problemen die zij had haar oorsprong vinden in de etnische tegenstellingen tussen R. en T., en niet enkel en in hoofdzaak gemeenrechtelijk van aard zijn en dat het volgens de Conventie van Genève en het handboek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volstaat dat de overheid geen bescherming kan of wil bieden opdat er van vervolging in de zin van de Conventie sprake zou zijn; dat verzoekster niet kon rekenen op steun van de plaatselijke politiediensten, integendeel zelfs, haar echtgenoot werd met hulp van de politie door de T. juridisch vervolgd; dat er totaal geen institutionele controle bestond op de K. wordt zelfs bewezen door de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, aldus verzoekster; dat hierbij kan worden opgemerkt

dat verzoekster noch haar echtgenoot blijkbaar een beroep hebben gedaan op de politiediensten van de K. of van XXX; dat ze met andere woorden nooit een beroep hebben gedaan op de overheid die hen diende te beschermen; dat het feit dat haar echtgenoot het slachtoffer werd van een aanklacht, al dan niet gegrond, hieraan geen afbreuk doet; dat het immers tot de taken van de politiediensten behoort, waar ook ter wereld, misdrijven op te sporen; dat het feit dat er een onderzoek wordt gevoerd naar verzoeksters echtgenoot nog niet bewijst dat de politie onder een hoedje speelt met de T. mafia; dat een vervolging op basis van corruptie nog steeds behoort tot het gemeenrecht en als dusdanig niet als positief element in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van een asielaanvraag; dat dit alles in ogenschouw genomen het niet onredelijk lijkt dat de bestreden beslissing besluit tot de bedrieglijkheid en de kennelijke niet-gegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster; dat het middel niet ernstig lijkt;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven-tien september tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.